

Jón Kalman Stefánsson

VERSEK

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

Jón Kalman Stefánsson

VERSEK

Fordította
Egyed Veronika

Ez a könyv az Izlandi Irodalmi Központ támogatásával jelent meg.

LJÓÐ 1988–1994

Copyright © Jón Kalman Stefánsson, 2020

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS,
Copenhagen

DJÖFLARNIR TAKA ÁSIG NÁÐIR OG VAKNA SEM GUÐIR

Copyright © Jón Kalman Stefánsson, 2021

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS,
Copenhagen

Hungarian translation © Egyed Veronika, 2024

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2024

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 493 311 3

ISSN 2064-2989

VADÁSZENGEDÉLY
AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGRA
(1988)

Te

hajnal
kemény napsugarak
nem tudják letörölni a vastag porréteget
a könyvek sorairól
és gyötörten kel az éj romjaiból
golyóbiztos szavakat mormolva
talán csak magának
a padlón újsághegy növekszik
gyakoriak
az éhhalál lavinái, az embereket felverik
csizmák durvaságával mikor még éjszaka van
és eltűnnek
és mintha rángások futnának karokon
mintha ökölbe akarnám szorítani a kezemet (például
hogy a világot mentsem), de fölöttem
szétszaggatják az eget a szemek és a
vízcsobogás csendjét nem töri meg semmi
már elfeledett helyen tartom
a borotvapengét és
utolsó gondolatom
te leszel

Lázár

elviselhetetlenül tűz a nap

árnyéket alig
vet valami

a barlang szájához
rongyos csoport gyűlt és
páran most erőtlenül
elhengerítik a hatalmas követ

mikor a porfelhő végre
elült, felkiált:
„jőjj ki” és lám
a halott álmosan előlép
borotvált, arcán kendő
átkozza a nyomasztó hőséget
és a követ
visszagördíti

Autóbaleset

Piros csizma: Kúszik a térd felé, mikor
a szél fellebbenti a szoknyát
Fekete haj: Eleinte valamiféle
sapka alatt bújik meg. Sőt, talán kalap az
A pillanat: Ahogy a durva aszfalt az addig forgó
fekete abroncsokba markol
A hang: Sívít, nem kímél senkit
És az emberek: Megtorpannak, kezüket előrenyújtják

A lány a pillanat töredékére mintha megállna a levegőben,
aztán az aszfaltnak csapódik,
vörösre festi. Néhányan nekiiramodnak, kiáltás szakad
fel az ajkáról, kétségbeesetten menekülnek erről
a helyről, a tekintettől, pedig a szemnek muszáj
a széttárt ujjak közé tolakodnia. Ekkor vörös fény. Mintha
egyik házfalról a másikra szökkenne, és jönnek
már fehér ruhában, biztos kézzel tartják az életet.
Szinte felderülnek a tekintetek.
Bizony az emberek szinte elégedettebben állnak tovább.
A nagy együttérzésben

A világosság

Átkeltem sivatagokon
és elmélkedtem a fullasztó hőségben
Mégmászta hegyeket
és elmélkedtem félig pőrén a jeges szélben,
végül megtaláltam a választ:

Ha köréd sereglenek
éhhalt halt gyerekek képei meg
a harmadik világ homokká vált legelői,
fogd a lelkiismereted, kelj fel,
nyisd ki a hűtőszekrényt, és lám,

világosság lesz!

Homo sapiens

Sírköveden, azt hiszem,
ez áll majd:

„IQ-jához képest
hihetetlenül ostoba volt”

AZ ISTENEK
SUGÁRHAJTÓMŰVÉBŐL
(1989)

Reuters. Reykjavík

Adáshiba

miatt

az a döntés született,

hogy az emberi szellem legfőbb csúcsa

innentől legyen

a síkság.